

Ngày Tháng Buồn Hiu

Ngọc Ánh

Ngày... Tháng...

Cái phòng biệt giam nhỏ như cái nhà xí tanh tưởi bao đời, tôi may mắn (!?) có con nhỏ nên không bị cùm chân, cái cùm số bốn là nổi kinh khiếp của tù biệt giam ở đây, nó chỉ dài 40cm khoảng cách đủ cho cả hai tay hai chân trong tư thế ngồi bó gối kẹt cứng suốt ngày đêm, hình như anh ở dãy cuối cùng trong khu nhà này, có lần tôi thoáng thấy bóng anh đi khai cung ngang qua, cái dáng cao gầy liêu xiêu khiến lòng tôi đau nhói, tôi đu lên ô cửa nhỏ bằng nắm tay và cố hét lên thật to để anh nghe tiếng, để anh yên tâm rằng tôi luôn ở bên cạnh anh trong lúc khốn khó này.

Phần uất khiến đôi lúc tôi giống như mụ điên, la hét khóc cười bất thường, lấy cớ ru con ngủ tôi tha hồ hát um sùm trong khu trại, "*Việt nam quê hương ngào nghễ, Dậy mà đi, Việt Nam Việt Nam...*" những bản nhạc thật thấm thía xúc động trong trái tim tôi, khiến tôi như phấn khích hơn, lạ lùng là tôi không cảm thấy sợ hãi trong hoàn cảnh đáng sợ hôm nay. Ờ, mà có gì phải sợ chứ, đảng nào cũng vô tù rồi. Mặc cười nhất là khi đi chụp hình lần tay để lưu hồ sơ, tôi bới lại mái tóc dài của mình và cố giữ vẻ bình thản trước ống kính pháp luật, nhưng khi thấy gương mặt căng thẳng của tên công an, tự dưng tôi phì cười khiến hấn khó chịu quát lên "*Chị là tội phạm, chị không được quyền cười!*" À thì ra người ta sợ cả nụ cười của tên "phản động" như tôi, nhưng khổ nỗi nụ cười tắt ngấm nửa chừng đó khiến tôi trông tươi tỉnh hơn, tôi nghĩ chắc tấm ảnh để đời này không đến nỗi thảm hại..

Cộng sản kết tội chúng tôi là Âm mưu lật đổ chính quyền, anh cầm đầu một tổ chức phản động do hải ngoại yểm trợ tài vật, anh viết cương lĩnh, truyền đơn chống phá Nhà Nước, thành lập căn cứ trong rừng tụ tập tàn quân có vũ trang, mưu đồ kháng chiến... Tất cả việc làm của anh tôi đều biết rất rõ, nhưng bảo khai báo thành khẩn để được nhà nước khoan hồng thì tôi không biết gì để khai... Nghe có vẻ ngoan cố nhưng phải chịu thôi, gần như lần nào cũng bị mấy tên cán bộ đập bàn giận dữ đuổi về trại, tôi không hiểu là họ kiên nhẫn đối với một nữ tù nhân chính trị bướng bỉnh như tôi để mong có được những lời khai giá trị, hay là họ đánh giá thấp vị trí tôi trong ban tổ chức, họ gọi tôi là kẻ chỉ theo đóm ăn tàn, ngu xuẩn đại dốt, họ miệt thị gọi tôi như ả giang hồ để mong khơi gợi tự ái trong tôi mà có lời khai báo trung thực. Có lần một tên công an còn rất trẻ sau khi lật tới lật lui từ khai ngăn ngừa của tôi, hấn trầm ngâm và buột miệng: "*Tôi không hiểu sao một người vừa trẻ, vừa đẹp (!) vừa thông minh như chị lại lấy thằng cha vừa già vừa cặn thối như tên Tài? Hay là chị mơ được làm bà Tổng Thống?*" Quái! Việc này đâu có mắc mớ gì với nhau, tôi thấy hấn ngớ ngẩn cách gì, tôi nhìn thẳng vào mặt hấn cười khẩy "*Bởi vậy bây giờ tôi mới ngồi ở đây để nghe ông kết tội vợ tên phản động*".

Lần khác có ông cán bộ già trạc tuổi ba tôi, ông coi qua lý lịch gia đình cách mạng của tôi mà đay nghiến "*Tôi tiếc cho chị quá, mồ cha không khóc mà đi khóc đống gò mối, chị giống như Công Chúa Mỹ Châu đem nỏ thần cho giặc, để nước mất nhà tan, giết một người đã bị tội tử hình rồi, còn bọn chị âm mưu giết cả chế độ, nên có bắn cả trăm lần cũng không đủ*". Từ dụ dỗ ngọt ngào đến quát tháo giận dữ, họ vẫn không moi được lời khai quan trọng nào ở tôi, họ gọi tôi là ả phạm nhân ngoan cố nhất trại. Có một tôi thôi mà sao nhiều ví von thế. Thật tình tôi không nghĩ là mình có lắm tội đến như vậy, chán ghét Xã hội chủ nghĩa, chống đối Đảng Cộng sản cai trị độc tài, đàn áp dã man quân dân miền Nam trong cái gọi là tu cải tạo, đẩy cuộc sống đồng bào vào chỗ đói khổ cùng cực.. Đấu tranh cho Tự do, công bằng, như vậy là có tội ư? Nghĩ cũng buồn cười những đao to búa lớn mà họ đã và đang gán lên số phận của chúng tôi, "*Những kẻ ngu xuẩn mưu toan bẻ gãy chống trời, theo sự kích động của bọn lưu vong phản quốc muốn lật đổ chánh quyền cách mạng... v...v...*"

Ngày... tháng...

Trong thời điểm năm 1979 chiến tranh biên giới Tây Nam bùng nổ thì tình hình giặc ngoài thù trong như vụ án của chúng tôi được gọi là trọng án. Họ nghĩ chắc còn nhiều tổ chức phản động khác đã cấu kết với

nhau để âm mưu lật đổ cách mạng, khi mà lòng dân bên ngoài ngày càng oán ghét bất mãn chế độ, cuộc sống khốn khổ với gạo phát từng cân, vải mua từng mét theo tem phiếu XHCN, đường sữa là nhu yếu phẩm, thịt cá thì thuộc tiêu chuẩn cấp cao... Dân tình chịu không thấu phải kéo nhau bỏ nước ra đi bất chấp nguy hiểm, rủi ro trên đường tìm Tự Do, hàng trăm hàng ngàn người vượt biên, lớp trôi trên sông, lớp chìm dưới biển, lớp sống sót vật vờ tang thương bị Cộng sản bắt vô tù, hay qua được trại tị nạn thì cũng bầm dập với hải tặc... Vì ai nên nổi? Oán hận này biết bao nhiêu mà kể. Là thành phố vùng biển nên trại lúc nào cũng nghẹt người, cứ nghe tiếng cửa sắt kéo rít lúc nửa đêm là hoang mang lo lắng, có thể đem người chuyển trại hoặc vừa bắt được một nhóm nào đó vượt biên, khi thì vài người, có lúc nguyên ghe gần trăm mạng, dưới ánh đèn vàng vọt của trại giam, bóng họ bước dật dờ như những bóng ma từ cõi chết hiện ra giữa tiếng trẻ con kêu khóc lao xao trong đêm tối tăm địa ngục.

Thời gian biệt giam của tôi quả là kinh khủng với thằng bé mới hơn một tuổi như VyDân, hết bột hết sữa, nó được “tiêu chuẩn cao” là cháo gạo loãng pha nước muối trong khi cơm tù chúng tôi là mấy lát khoai mì khô mốc với canh rau muống lỏng bỏng. Tắm rửa giặt giũ đều bị hạn chế tối đa. Khi đi vệ vàng nên hai mẹ con chỉ mang vài bộ đồ, thằng bé quấn mỗi cái khăn lông nên lúc nào cũng ẩm ướt khai ngáy. Không người thăm nuôi, mọi thứ trở nên thiếu thốn đến cùng cực, có lẽ VyDân là tù nhân trẻ con duy nhất trong phòng biệt giam lạnh lẽo mùi tử khí này, hình như mọi người cũng biết có nó nên thỉnh thoảng ai đó đã lén nhét vào khe cửa mấy tán đường, nhúm thịt chà bông hay vài trái chanh giả bộ làm rớt ngoài giếng.

Ngày... tháng...

Sáng mở cửa ra kêu đi khai cung, tên cán bộ ngục nhiên khi thấy tôi quấn khăn trắng trên đầu “*Chị để tang ai thế, chồng chị chưa chết mà*”. Tôi nhát gừng “*Tang cho 30/4*”. Hấn chọt lồng lên giận dữ “*Chị đừng có bố láo nhé, đất nước giải phóng độc lập tự do hạnh phúc thế này mà tang chế gì*”. “*Người ta chết như rạ trong ngày này mà không để tang à, nếu không có mấy ông vào đây thì làm sao nên nổi*.” Tôi bỗng nổi điên khi nghĩ đến điều này, tôi nhớ cái nghiến răng của anh chàng nào đó đứng cạnh tôi trên đường Nguyễn Tri Phương khi nhìn thấy mấy tên đeo băng đỏ kéo cờ vàng xuống và xé rách ném vào thùng rác trong buổi trưa cuối tháng 4/75 cay nghiệt đó, tôi nhớ đoàn người lầm lũi dưới mưa để đi khai hoang vùng đất heo hút đầy muối mòng đũa vất và những cơn sốt rét chết người. Toàn là phụ nữ trẻ con và người già yếu bị cưỡng bức lên vùng kinh tế mới, lớp cha anh trai tráng thì vào tù cải tạo hết rồi còn đâu, bạn bè người thân hàng xóm lén lút vượt biên, ngày nào cũng có ghe đi và tháng nào cũng nghe tin buồn mất mát. Người ta sợ sống chung với Cộng sản còn hơn sợ cái chết ngoài biển khơi, một thứ sa tăng quý dữ hiện hình trong thời kỳ mạt vận của đất nước... Càng nghĩ càng căm gan, có lẽ hẳn nhìn thấy ánh mắt trừng trừng đầy phẫn nộ của tôi trong ngày quốc hận, biết chẳng hỏi cung được gì nên hẳn vẫy tay cho tôi về lại phòng giam.

Ngày... tháng...

Trong tù vẫn có những tay gọi là “*ăng ten*” được tụi Công an gài vào phòng giam để lân la làm quen thân tình với một số tù nhân chính trị và tìm cách hỏi dò thêm tin tức vụ án, hầu mong có dịp lập công về sớm. Tôi cũng không ngoại lệ trong trường hợp này, có cô nàng nào đó chắc cũng trạc tuổi tôi bị tống vào biệt giam 2 tuần, cô ta nhanh chóng gây cảm tình khi khai ra ở cùng quê với tôi, nay bị bắt về tội vượt biên. Lúc đầu tôi ngờ ngờ về sự trùng hợp ngẫu nhiên này, quê tôi xa lắc sao mà cô ta biết được, nhưng khi ra giếng giặt đồ, có anh chàng nào đó giả bộ làm bay cái nón sát hàng rào chỗ tôi ngồi, anh chạy lại nói nhỏ “*chị đừng tin ai nhe, con nhỏ gài vô theo dõi chị đó*” xong anh ta lủi mất. Thú thật là tôi bất ngờ khi biết tin này, có lẽ tôi chưa có “*kinh nghiệm*” trong tù. Ghê thật! Bọn chúng không chừa bất cứ thủ đoạn đê hèn nào để mong đạt được mục đích...

Ngày... tháng...

Cuộc điều tra kéo dài hơn hai năm, tôi thật sự mệt mỏi khi vài tháng phải di lý chỗ này chỗ kia để lấy lời

khai, nhiều lúc nửa đêm nghe tiếng xích khóa leng keng ngoài hành lang khiến tôi rùng mình sợ hãi vu vơ, người đàn bà còn quá trẻ trong nơi tăm tối này thật đáng ngại, mấy “bạn tù” có vẻ tử tế hơn, họ dặn dò tôi những ám hiệu liên lạc khi cần thiết, dĩ nhiên là không ai thấy mặt ai bao giờ, tôi tả cho họ nghe hình ảnh của anh Tài, nên mỗi khi anh đi khai cung ngang qua, họ đều báo cho biết, và lần nào tôi cũng rống to bài “*Việt Nam Quê Hương ngạo nghễ*” chắc chắn anh ấy sẽ biết mẹ con tôi đang ở đây, chắc chắn anh hiểu tánh khí kiên cường của tôi trong cuộc chơi này, chúng tôi sẽ không đầu hàng, không khai ra những người liên quan, họ biết tới đâu thì khai tới đó, mặc dù họ dùng nhiều cách để ly gián chúng tôi bằng những đòn tâm lý hèn hạ “*Anh Tài đã thành thật khai báo hết rồi, anh ta chỉ lợi dụng chị thôi, anh ta xem chị như một gái điếm khi cần thiết..*” Tôi lạnh lùng trả treo “*vậy thì mấy ông thả ngay con điếm này đi, nó đâu có dính vào tổ chức phản động đâu?*”

Trước lúc bị bắt vài tháng họ cũng đã nghi ngờ theo dõi chúng tôi, cũng giả bộ xét hộ khẩu và bắt tôi về phường về tội không có giấy tạm trú, sống như vợ chồng với anh mà không có đăng ký kết hôn v... v... Nhốt hai ngày điều tra không thấy gì mới thả ra với biên bản ghi tội danh “quan hệ bất chính” như một gái mãi dâm. Ra về tôi vừa tức vừa xấu hổ khi bị họ gọi như vậy, may mà lúc đó anh vắng nhà, VyDân thì đang ở nhà cô Ly em họ của anh ấy. Bị nhốt hai ngày bầu sữa căng cứng đau nhức mà tôi không dám nhận là mình mới sanh con được ba tháng, sợ bị hỏi cung rắc rối thêm. Nếu mang tiếng là một con điếm mà làm cho mọi việc của anh thuận tiện hơn thì tôi cũng chấp nhận. Nhưng không, họ vẫn cho tôi là cánh tay đắc lực của tổ chức “Lực lượng Việt Nam Tự do”. Có câu hỏi được lặp lại hàng trăm lần “*Sau lưng chị là ai?*”

Trời ạ, các người không biết ai sao? Sau lưng tôi là con trai tôi nè, nó cũng bị bắt vô biệt giam, cũng chịu chung cảnh tù đày. Ôi! tội nghiệp VyDân quá, thằng bé eo uột với rau cháo qua ngày, suy dinh dưỡng khiến cơ thể nó tong teo. Ngủ trên nền ciment ẩm thấp lạnh lẽo sợ con bệnh nên tôi luôn ôm nó trên ngực, điều kiện tắm rửa hạn chế khiến thằng bé mình nổi đầy ghẻ nhọt. “Phi ghẻ bắt thành tù” câu nói mỉa mai này lại đúng với nó, những cơn sốt bất thường đã khiến Vy Dân héo rữa trên tay tôi, đêm khuya tiếng kêu cấp cứu vang vọng trong trại, tên Công an cần nhân mở cửa ném vài viên hạ sốt..

Ngày... tháng...

Hình như họ bắt được vài người “đồng bọn” của chúng tôi trong Sài Gòn, Công an thành phố ra dẫn độ tôi về Tổng Nha cảnh sát cũ để khai cung, trên đường đi họ không ngớt nói về chánh sách nhân đạo của Đảng Nhà Nước khi đưa Vy Dân về bệnh viện Nhi Đồng để chữa bệnh, họ hứa hẹn nếu thành khẩn khai báo tốt thì họ sẽ tha về, tôi ngồi im một mình nhìn con đường dài phía trước, “*Liệu anh có về Sài Gòn cùng em không?*” Chiếc xe hơi màu đen chạy thẳng vào sân bệnh viện, tôi vội vã ôm thằng bé len lỏi vào trong đám đông hy vọng có thể trốn thoát được, nhưng tên Công an đã nắm chặt cánh tay tôi đẩy lên cầu thang, giọng hấn rít khè “*Chị đừng manh động*”. Tôi biết lúc này có gào lên cũng không ai dám giúp một tù nhân như tôi, mạng sống của thằng bé quan trọng hơn, tôi nghĩ mình phải thật bình tĩnh, vậy mà khi đặt thằng bé xuống giường, nhìn gương mặt con ngơ ngáo hoảng sợ, tôi đã nghẹn ngào khi hôn nó “*Đừng sợ, mẹ sẽ trở lại với con*”.

Quay lưng đi rồi mà lòng xót xa muốn khóc, có khi nào mẹ con mình mất nhau không? Thương con quá VyDân ơi! Hai mẹ con mình đều phải can đảm trong lúc giai đoạn này.

Ngày... tháng...

Linh cảm cho em biết là anh cũng đã có mặt ở đây, nhưng không chắc là họ nhốt chung dãy hành lang này, em nhớ hồi ở trại I, có lần tên cán bộ quên “cảnh giác” mở cửa cho em ra giếng giặt đồ trong lúc anh đi khai cung ngang qua, trời ơi khỏi nói là em mừng cỡ nào, em bỗng VyDân đưa cao lên cho anh thấy nó, mắt thằng nhỏ sáng lên, em rưng rưng khi thấy anh gầy nhom xanh mét trong cái áo rộng thùng thình, qua làn kiếng cận lách anh nheo mắt như cười với hai mẹ con, dáng anh lúc nào cũng bình thản ung dung, anh khí phách lắm Tài à, em phải can đảm giống anh mới được, buồn khổ nhưng nhất định không

than van khóc lóc... Em nhớ lúc mới bị bắt trong chuyến xe từ nhà đến Công an quận, hai đứa mình ngồi cạnh nhau, em bỗng con dựa sát vào vai anh, sự im lặng đã nói biết bao điều... Nên khi thấy anh sau cả năm trời biệt giam, em không dẫn được sự vui mừng, em nhón nhơ ngoài giếng để chờ anh khai cung về cho em gặp anh lần nữa, nhưng tên Công an đã đuổi em vào phòng, em trở chứng ngang ngược nhất định ôm con ngồi lì xuống bậc thềm “*Tôi chờ chồng tôi về, chỉ nhìn thôi mà, sao lại cấm?*” hấn quát lên “*Ai biết ánh mắt hai người thông cung nhau điều gì?*” Trời đất, họ sợ cả cái nhìn của những tên phản động sao? Họ có thể trấn áp ngăn cản mọi hành động chống phá “cách mạng”, nhưng họ không thể ngăn được ý chí trong trái tim chúng ta với lòng mong muốn mãnh liệt là phải giải tán đảng Cộng sản xảo trá, phải dẹp bỏ cái CNXH đã làm khổ đồng bào miền Bắc, gây nghèo đói cho dân chúng miền Nam với chiêu bài giải phóng. Dù chết em vẫn không tin Cộng sản, đó là điều chắc chắn!

Em đang ở Sài Gòn, chỉ cách một bờ tường thôi là con đường quen thuộc cũ mà mình hay đạp xe ngang, vậy mà bây giờ thấy xa xôi làm sao, lâu rồi không có anh bên cạnh nhưng em còn có VyDân an ủi vỗ về, bây giờ em thui thủi một mình trong bốn bức tường mà lòng như lửa đốt, không biết thằng bé ra sao rồi, lạ trời cho nó khỏe mạnh, nó là hòn máu duy nhất của anh để lại cho em, một kỷ vật vô giá mà em phải sống để gìn giữ nó.

Vẫn những buổi khai cung hần học, những ngọt ngào xảo trá “*Chị là gia đình cách mạng, chị sẽ được khoan hồng nếu chị thành khẩn khai báo tốt, chị còn trẻ quá để làm lại cuộc đời, tội lỗi tên Tài đã rõ ràng, hấn sẽ đền tội, chị không cần bao che cho hấn, đây là tờ khai cuối cùng, là cơ hội của chị gặp lại con trai, gia đình đang chờ chị trở về*”. Không đâu anh à, em biết đây là đòn ly gián, họ tách VyDân ra khỏi em để làm trái tim em yếu mềm, để em khai ra những gì em biết về tổ chức, vì chỉ có em mới hiểu hết mọi việc anh làm, em không tin vào những lời hứa hẹn bằng quơ của họ, mấy năm sống chung với quỷ em biết quá mà. Còn gia đình ư? Cách đây vài tháng em cũng đã xót xa khi thấy con đau ốm hoài nên mới bầm bụng viết thư gởi về nhà xin Ba lãnh thằng bé ra ngoài chữa bệnh, nhưng có ai trả lời em đâu? Em nhớ khi “thoát ly” quyết chí theo anh “chống kháng chiến chống Mỹ” em đã nhủ lòng như trong Từ Thử qui Tào “thà mất lòng Cha đặng bụng chồng”. Thôi thì cũng đành lòng thôi Tài ạ! em không có sự chọn lựa nào khác trên con đường đi của chúng ta, ai cũng một lần chết mà, em chẳng ân hận gì khi đánh đổi cuộc đời em để theo đuổi lý tưởng cùng anh và để nói yêu anh, yêu con cho tới hơi thở mỗi mòn.

Ngày... tháng...

Nghe bệnh viện Nhi Đồng báo cáo thằng bé bệnh nặng có thể không qua khỏi vì quá yếu, tụi công an Sài Gòn hối hả chở tôi vào nhận lại VyDân và chuyển gấp trả về Bình Thuận. Lần đầu tiên tôi bật khóc khi thấy con, nó nằm ở phòng cô nhi với những đứa trẻ mồ côi khác. Không thấy ai bên cạnh thằng bé. VyDân thở từng cơn mệt nhọc, nó không nhận ra tôi trong ánh mắt vô hồn, mặt mũi tèm lem, bọc tả dơ bẩn, tôi điên tiết chỉ vào mặt tên công an hét lên trong giận dữ “*Mấy người giết con tôi rồi!*” Vài người tò mò đứng xem xầm xì “*Bá là tù đó, có Công an theo giữ đó*”, tôi ôm thằng bé phóng như bay xuống cầu thang, cứ nghĩ đến con sắp chết là lòng tôi như lửa cháy, lúc này không còn gì để sợ, tôi cầm đầu chạy mãi ra cổng, hai tên đứng dưới đường chặn tôi lại đẩy vào xe, tôi vùng vẫy gào lên trước đám đông dân chúng tò mò “*Cộng sản mấy người là những tên giết người*”...bọn chúng làm lì hần học đóng mạnh cánh cửa lại.

Suốt đoạn đường dài tôi chỉ biết khóc và cầu nguyện, nước mắt rơi mãi trên cánh tay khằng khiu tím bầm vết kim tiêm của thằng bé. Trái tim tôi như tan nát khi nhìn VyDân thoi thóp mỗi mòn, lần đầu tiên tôi biết ân hận về việc mình đã làm, đó là đưa VyDân vào cảnh khốn cùng này, nhưng tôi không còn lựa chọn nào khác khi phải mang nó vào tù, cô dượng tôi đã già lại nghèo khổ, gia đình ruột thịt của tôi từ bỏ không nhìn, bà con xa gần ai cũng ngán ngại khi dính líu tới tên phản động như chúng tôi, có thương cũng không giúp được gì vì ai cũng thiếu thốn trăm bề trong cuộc sống chật vật. Hơn hai năm nay nó đã cố gắng hết sức để cùng tôi chịu đựng vòng lao lý khắc nghiệt này. Mẹ xin lỗi con VyDân à, mẹ thật sự không biết phải làm sao trong lúc này, mẹ không thể đầu hàng bọn họ, chiến đấu là phải kiên cường, dù thất bại cũng không được hèn nhát. Hãy cố lên con để mền bé nhỏ của Mẹ, từ bây giờ mẹ hứa sẽ không rời xa con một bước.

Ngày... tháng...

Có lẽ họ cũng mệt mỗi khi vụ án kéo dài mà không tìm ra manh mối nào khác. Gần ba năm co cụm trong phòng biệt giam mù mịt, họ kết cung và cho tôi được ra nhà tập thể để chờ ngày đi tòa. Căn phòng không rộng lắm cho mấy chục tù nhân nữ nằm ngồi chen chúc như cá mè, nhưng so ra vẫn đỡ hơn là biệt giam tanh nồng tử khí mà mỗi lần nghĩ tới đã rùng mình. Vì đây là trại tạm giam nên người ra kẻ vào cũng nhiều, thôi thì đủ thứ tội, nhưng đông nhất vẫn là vượt biên, vùng biển mà, cứ đêm nghe cửa sắt kéo rít là biết có thêm tù, tiếng người la khóc lao nhao, nguyên chiếc ghe chết máy ngay hải phận, lệnh đèn đỏ khát mấy ngày thì gặp tại biên phòng kéo vô giao cho trại, may là không có ai bỏ mạng ngoài biển, rủi là bị tù, người đi theo là đàn bà con nít nhẹ nhất cũng vài tuần, mấy người chủ ghe tổ chức thì tùy mức độ mà lãnh vài năm cải tạo hay bị ra tòa mút chỉ... Thê thảm nhất là có chuyến tàu lớn chở cả trăm người, lớp bị giông bão mất phương hướng, lớp bị hải tặc cướp bóc mấy đợt tan hoang, gặp tàu Đông Đức chưa kịp mừng vì tưởng họ cứu, ai dè họ kéo tàu trả về Việt Nam, đoàn người vô trại thê thảm bơ phờ, ngẩn ngơ như ma ám, mấy em gái bị hải tặc hãm hiếp đêm nào cũng la hét hoảng loạn, làm xót xa thêm thân phận tù đày.

Nếu không có Cộng Sản vào cưỡng chiếm miền Nam, không có Ngày Quốc Hận 30 tháng 4 thì đâu xảy ra cảnh khổ nạn này. Chế độ khắc nghiệt đã dồn dân chúng đến bước đường cùng! Các em nhỏ qua cơn biến động kinh hoàng này mãi mãi sẽ không thể quên được nỗi đớn đau tủi nhục mà các em đã trải qua trong lần vượt biển tìm tự do. Bất được người vượt biên là một thành tích tự hào, bọn chúng xỉa xói "*Có biết bao người trên thế giới chỉ mong sáng ngủ dậy được trở thành người Việt Nam, còn chúng mày thì lại bỏ nước ra đi theo chân bọn để quốc để sang đó ăn bơ thừa sữa cặn, làm tay sai cho chúng. Thật nhục nhã!*" Làn sóng vượt biên ngày càng nhiều, hải tặc lộng hành ngoài biển khơi. Có cả những "dịch vụ" lừa đảo của nhà nước cho phép đóng tiền đi vượt biên, nhưng khi xuống ghe thì bị bắt lại vào tù, mất tiền và đôi lúc mất cả mạng khi chúng bắn khơi khơi vào đám đông trên đường tháo chạy. Thật là một lũ ác độc chưa từng thấy.

Ngày... tháng...

Giống như có phép lạ, VyDân sau những cơn sốt mê man đã dần tỉnh lại trong tay tôi, nhờ phòng giam đông người, ai cũng xót thằng bé è ợt mà chia xẻ chút thức ăn thắm nuôi nên con có vẻ đỡ hơn, 3 tuổi rồi mà nó chỉ mới biết lật, chưa biết nói, cái đầu to mà tay chân tong teo, lười như lú lại, ai đó đã nói với tôi là thằng bé suy dinh dưỡng nên chậm phát triển, thân hình co rút là di chứng của viêm não, nghe mà đau điếng trong lòng, "*Trăm ngàn lần xin lỗi con trai, tại Ba Mẹ mà con ra nông nỗi này, con sanh không nhằm thời, đất nước đang gặp đại họa và Ba Mẹ không có sự chọn lựa nào khác, nếu an phận sống đời bình thường thì không đành lòng, nhưng chấp nhận dân thân thì phải chịu tù đày gian khổ. Nghiệt ngã thay!*"

Tôi cố gắng chăm sóc thằng bé tốt hơn trong hoàn cảnh này dù cơn bệnh đã làm nó kiệt sức không thể lớn nổi, nhưng được cái nó vui với hiện tại, cặp mắt sáng và nụ cười hóm hỉnh, thêm cặp kiến cận nữa là nó giống y chang anh, mỗi ngày tôi nhìn con mà ngơ ngai nỗi buồn hiu quạnh. "Nhất nhật tại tù, thiên thu tại ngoại" dù tạm giam một buổi cũng thấy dài lê thê huống hồ chúng tôi đã sống ở đây ba năm rồi, cơm tù vẫn mấy lát khoai mì công vài hột gạo trắng, tôi vét cho VyDân mỗi bữa được vài muống cơm chấm với nước mắm Phan Thiết. Khi có người ra trại hay ai được gia đình thắm nuôi thì thế nào thằng bé cũng có chút quà. Khi thì chai nước tương nước mắm, lúc hủ thịt chà bông, lọ mắm ruốc, mấy tán đường... Sự chia sẻ trong cảnh khốn cùng này thật đáng quý, tôi lại dành dụm một ít, tìm cách lén gởi qua biệt giam cho anh, biết là không thắm vào đâu nhưng thương anh quá, Tài luôn đáng yêu trong trái tim tôi, anh là người đàn ông bản lĩnh và kiên cường mà tôi tự hào khi được đứng bên cạnh anh trong cuộc đời này, dù khoảng thời gian hạnh phúc đó thật ngắn ngủi. "*Mỗi ngày qua đi trong lao tù sẽ đưa chúng ta đến gần nhau hơn, hãy can đảm lên, rồi con chúng ta cũng sẽ giống như vậy!*" hàng chữ anh viết trong cái ca nhựa được anh bạn tù kín đáo chuyển qua nhà nữ trong mỗi lần đưa cơm khiến tôi yên tâm biết rằng anh không bị buồn phiền làm gục ngã ý chí kiên cường.

Ngày... tháng...

Vụ án của chúng tôi đã kết thúc bằng phiên tòa tháng 7/1981 với một số người liên can, hầu hết đều còn rất trẻ, ngày ra tòa họ không cho tôi mang thằng bé theo, mặc dù tôi rất muốn VyDân có dịp gặp ba nó một lần sau mấy năm xa vắng, nhưng tên nữ Công an đã thô bạo dẫn thằng bé trên tay tôi mang vào trong trại mặc cho nó khóc thét lên, *“Mấy người sợ gì chứ? Sợ đồng bào thấy thằng nhỏ trơ xương trong tù rồi biết chế độ đàn áp kẻ phản động ra sao hả?”*

Tôi hậm hực leo lên xe sau cùng, anh em đều nép qua để nhường chỗ cho tôi được ngồi xuống cạnh Tài, lúc này thì không còn gì phải sợ hãi, tôi trừng trừng nhìn mấy tên Công an theo gác phiên tòa, số cán bộ còn đông hơn số tù, mọi người đều bị còng chung với nhau bằng thanh sắt dài dưới chân và còng số 8 trên tay, ai cũng lộ vẻ mệt mỏi xanh xao. Tháng bảy trời mưa lâm râm, buổi sáng sao mà âm u thế! Chúng tôi ngồi im lặng bên nhau, lòng rưng rưng xúc động, nhìn mắt anh tôi cảm nhận được điều đó, nhưng gương mặt anh vẫn bình thản muôn đời, tôi nắm bàn tay anh mân mê những ngón thon gầy như ngày nào, tự dưng một ý nghĩ thoáng qua khiến tôi hốt hoảng, có khi nào mình mất nhau không? *“Anh đã đưa em ra khơi và nhất định không thể để em trở về một mình, Tài đã hứa với em như vậy mà!”* Chuyển xe khựng lại và lúc này anh mới nói với tôi bằng giọng trầm ấm dịu dàng như bao giờ *“Hãy can đảm lên, rồi con chúng ta cũng sẽ giống như vậy, cố gắng chăm sóc cho VyDân, em còn trẻ nên đừng để phí tuổi trẻ của em, nếu không làm một khán giả vô tư thì cũng nên làm một nhà phê bình sắc bén, anh xin lỗi đã đưa em ra khơi và bây giờ phải bỏ em trở về một mình.”* Anh cúi xuống hôn tôi vội vã, nụ hôn mong manh như sương khói mơ hồ, tôi dạ ngoan mà nước mắt trào ra tức tưởi nghẹn ngào.

Mọi người được tháo còng khi bước vào bên trong tòa án. Đó chỉ là một thị trấn nhỏ xa xôi hẻo lánh, dân chúng đâu không thấy để nhìn mặt “những kẻ phản động gây tội lỗi nợ máu với nhân dân”. Chỉ có bọn Công an bảo vệ dày đặc, căn phòng lạnh lạnh âm u của sự ma quái mà mấy tên thẩm phán giống như tụi quỷ dữ dưới âm ti địa ngục chui lên mặt đờ đờ sát khí trong ánh đèn nhợt nhạt. Sau khi đọc bản cáo trạng dài nhằng kết tội chúng tôi, họ gọi tên từng người lên đứng trước vành móng ngựa để nói lời cuối cùng. Tôi lạ lùng như thể người ta đang nói về một ai đó, một chuyện gì đó không dính líu gì đến mình, tôi cứ nắm chặt tay anh như thể buông ra thì anh tan biến đi mất.

Giây phút nghẹn thở đó rồi cũng đến, khi tên thẩm phán tuyên bố đồng ý **“Trần thắng Tài, tử hình”** chắc anh cũng biết trước mọi việc sẽ như vậy nên gương mặt anh vẫn thản nhiên đón nhận hung tin, chỉ có bàn tay anh chột xõ nhẹ tay tôi lúc đó như một thái độ dứt khoát, cố thoát khỏi mọi bện rịn yếu đuối thường tình, chỉ có tôi hốt hoảng trong nỗi cảm xúc đau đớn tột cùng là tôi sẽ mất anh mãi mãi từ đây. Tôi không bận tâm là mức án mình bao nhiêu năm, số phận hai mẹ con sẽ như thế nào trong những ngày tháng tới, tôi chỉ nghĩ đến anh thôi. *“Bị cáo có một tuần để làm đơn kháng cáo, xin ân giảm!”* Không đời nào Tài làm đơn, tôi biết chắc như vậy, nhưng tôi không thể ngồi im nhìn anh ấy chết, Trời ơi! tôi phải làm sao bây giờ để cứu anh ấy. Anh phải sống Tài ơi! Sống để chúng ta còn có cơ hội làm lại từ đầu. Lúc này tôi ao ước phép lạ xảy ra cho anh, biết là ảo tưởng mong manh như trẻ con, nhưng tôi thực sự yếu đuối khi nghĩ đến lúc anh đi về cõi chết và bỏ lại hai mẹ con bơ vơ trên cõi tù đầy.

Phiên tòa kết thúc trong lặng lẽ, 7 con người và 7 số phận đã được định đoạt bởi cái gọi là Tòa án nhân dân mà không có nhân dân nào tham dự, bọn chúng nhân danh công lý để trả thù một cách hèn hạ những ai chống đối lại chế độ Cộng Sản độc tài bất lương, đã và đang làm đất nước ngày càng đói nghèo suy sụp, khiến lòng dân phần nộ căm ghét. Chúng tôi im lặng đi bên nhau ra xe, tôi lại vói nắm bàn tay anh tha thiết, cái còng sắt lạnh lẽo nhưng bàn tay anh chột ấm áp diệu kỳ. Ôi bàn tay anh sẽ rời xa mẹ con tôi suốt cuộc đời còn lại, chỉ nghĩ thôi là thấy lòng đau đớn vô cùng.

Khi ra khỏi cửa Tòa án mới thấy dân chúng tụ tập khá đông hai bên đường, chắc có người nhà của anh em tại địa phương này, họ vẫy tay và ném đầy thức ăn vào khoang xe, nhưng bọn Công an đã gạt chân đạp hết xuống đất trước khi đóng sập bùng lại. Trời đổ mưa trên suốt đoạn đường về trại, chúng tôi lại ngồi bệt xuống sàn xe như lúc đầu. Trong bóng tối âm thầm buồn thảm, không gian như đọng lại nỗi niềm u uất riêng tư của từng con người trong giây phút đời nghiệt ngã này. Bây giờ tôi mới bật khóc tấp tức trên vai anh, cứ nghĩ tới lúc bọn chúng lôi Tài đem đi bắn, trời ơi kinh khủng biết bao nhiêu, tôi nghĩ mình

sẽ không có đủ can đảm để chứng kiến sự dã man tàn độc đó, dĩ nhiên là bọn chúng không đời nào để cho tôi có cơ hội tiến đưa anh lần cuối cùng, lũ vô thần này làm sao biết được thế nào là nghĩa tử nghĩa tận. Tự dưng ngay lúc này tôi mong chiếc xe quay nhiều vòng rồi lật, cho chúng tôi được chết bên nhau, tôi có ích kỷ không khi để con phải mồ côi? Thương thằng bé quá khi biết trên đời này nó chỉ còn có tôi thôi. Tội nghiệp Vy Dân phải mất cha khi nó còn quá nhỏ, chưa biết cảm nhận đau buồn trong nỗi bất hạnh tang tóc của gia đình.

Dù lòng đang bão tố toại bởi nhưng tôi đã cố ghìm mình không khóc lúc đứng trước toà, khóc là hèn, van xin là nhục, tôi sẽ giống như anh giữ khí tiết kiêu hãnh của kẻ chiến bại, tôi nhớ mình đã nói như hét trong lời cuối cùng *"Tôi yêu đất nước này như yêu chồng yêu con tôi, việc tôi làm là sai dưới chế độ của các ông cũng là chuyện bình thường như bao người yêu nước khác, án phạt như thế nào thì cũng vậy thôi, tôi chấp nhận nhưng không tâm phục"*. Tôi biết sự ngoan cố sẽ bị trả giá, nhưng tôi không thể nói khác đi được với bản chất bướng bỉnh của mình, đảng nào họ cũng đã sắp xếp sẵn bản án rồi, phiên toà chỉ là cách thể hiện luật pháp của chế độ, trừng trị và đàn áp không nương tay kẻ đối kháng như chúng tôi thôi, nên có dịp là nói cho... hả giận!

Ngày... tháng...

Mỗi ngày qua đi là nỗi lo sợ không nguôi, đã có bản án thì họ có thể đem bắn không biết lúc nào, tính mạng của anh được đếm ngược thời gian, trước đây còn biệt giam mong chờ thấy anh đi khai cung ngang qua để được nhìn anh, bây giờ tôi lại cầu xin cho anh ở yên trong đó để tin là anh còn sống, dù sống trong khoảnh khắc mỗi mòm. Trại Nữ ở cạnh chuồng gà, cứ chiều tối nghe cán bộ quản giáo dặn người giữ kho xuất 2 quả trứng thì sáng mai thế nào cũng có người bị đưa đi tử hình. Đó là tiêu chuẩn cao của bữa ăn cuối cùng, gồm một chén cơm trắng, hai quả trứng luộc, chén nước mắm, ly nước trà và một miếng thuốc Hoa Mai (loại thuốc hàng hiệu của thời Xã hội chủ nghĩa).

Tôi đã từng thấy vài người đi ra từ góc trại tử thần đó, người xanh mét, dáng xiêu xiêu muốn ngã quy, có kẻ ôm nhóm tay vịn cái quần đứt dây thung, tay cầm cái ca dùng để đựng cơm, gia tài duy nhất khi có lệnh chuyển trại, chắc họ không biết mình bị đưa đi đâu, nhưng chúng tôi nhìn riết rồi biết, một tù nhân trong nhà bếp kể cho chúng tôi nghe khi họ dọn phần cơm đặc biệt này, gần như không ai ăn nổi, có người vừa ăn vừa khóc, ngoài đời họ giết người cướp của gian ác như thế nào không biết, nhưng là con người đứng trước cái chết thương tâm của đồng loại, ai mà chẳng đau lòng, tôi hình dung ra anh và bữa cơm cuối cùng mà rưng rưng nước mắt, "làm sao cứu sống chồng tôi?". Tôi tuyệt vọng trong hoàn cảnh này. Nhưng Tài thì không, anh vẫn nhởn nhơ làm thơ tặng cho tôi như hồi hai đứa mới yêu nhau, anh biết tánh cô vợ trẻ hay buồn hay khóc, hay hoang mang lo sợ những chuyện đầu đầu, (cái án tử mà anh coi như chuyện đầu đầu) ngày Tết anh lén gửi qua tặng tôi bài thơ con cóc khắc trên cái ca nhựa, do anh chàng tù nào đó thông cảm đưa tin:

*"Ta tập làm thơ để tặng nàng,
Ý tứ ngô nghê nghe phát chán
Nhưng cũng viết càn để em xem
Em xem em cười em hết buồn
Chỉ cần được thế là ta vui
Em vui, ta vui, đời vui khắp
Đời vui như pháo đón xuân sang!"*

Cái đáng yêu nhất của Tài là anh hay chọc cho tôi cười, quả thật đọc xong bài thơ này tôi đã cười phá lên như người điên, cười mà nước mắt ràn rụa. Anh làm thơ thể hiện khẩu khí rất anh hùng, nhưng làm thơ tình thì dở chưa từng thấy, tôi cười để anh vui mà thật tình em không thể hết buồn trong mùa Xuân tang tóc này Tài yêu ơi!